

[Holstein.]

gøres af Landbrug og Industri tilsammen. Men hvad jeg bebrejder den højtærede Regering, er, at den overhovedet ikke tager Hensyn til andet Erhverv end Byindustrien og Hjemmeindustrien, overhovedet ikke tager Hensyn til Handel og Landbrug, men fører en Industripolitik paa Bekostning af Landbruget og Handelen, til Udbytning og Forarmelse af Landbrug og Handel.

Jeg er saa enig i de Betragtninger, som min Partifælle, det ærede Medlem Hr. Duborg, fremsatte her, at det, der er indledet fra Regeringens Side, er Landbostandens Proletarisering økonomisk og socialt, og denne Proletarisering gaar Regeringen til med koldt Blod, for denne Proletarisering betyder jo magtpolitisk intet for den højtærede Regering, intet vælgertalmæssigt eller magtpolitisk, de eneste Hensyn, som spiller nogen Rolle i den højtærede Regerings Dispositioner. Fra Regeringens Side er der intet til Hinder for, at Landbruget og Bondestanden svækkes det mest mulige, økonomisk, socialt og politisk. Handelsstanden spiller heller ingen Rolle, den betyder beskæftigelsesmæssigt, hvad Importhandelen angaar, saa uendelig lidt i Sammenligning med, hvad Industrien betyder fagforeningspolitisk og beskæftigelsespolitisk.

Se, dette er Stillingen, og den højtærede Statsministers Udtalelser bekræfter jo, at det aldeles ikke er overdrevet, hvad det ærede Medlem Hr. Duborg har sagt, eller hvad jeg her siger, men at det er i fuld Overensstemmelse med Sandheden og de faktiske Forhold, for til det sidste har den højtærede Statsminister jo aabent og offentligt erklæret, at Landbrugets Kaar er ham ligegyldige. Han sagde det med de berømte Ord under Finanslovbehandlings Afslutning her i Foraaret 1931, og han har jo gentaget det i Trontalen, at Landbrugets Konjunkturer og Prisforhold er saadanne, at der ikke er nogen Grund til at træffe Statsforanstaltninger af Hensyn til det. Landbrugets Forhold er saa meget bedre, paastod han — ja, det var nu ikke i Overensstemmelse med de faktiske Forhold —, end de var i Fjor, da det saakaldte Kriseforlig blev gennemført, at der ikke er nogen som helst Grund for Staten til at træffe Foranstaltninger, som kan bidrage til at genrejse Landbrugets Rentabilitet.

To Uger efter stod den højtærede Statsministers Kollega, den højtærede Justitsminister her paa Talerstolen og forelagde et Lovforslag om udvidet Moratorium

for Landbruget med den Begrundelse, at Landbrugets Prisforhold og Konjunkturer vedblivende var saa daarlige, at der var Grund til at fortsætte med denne udvidede Kriselov. De to Kolleger i den socialdemokratiske Regering var altsaa uenige om den erhvervsøkonomiske Stilling i det danske Landbrug, den ene krævede en bestaaende Kriselov udvidet, og den anden erklærede, at der ikke var nogen Grund til at fortsætte med Kriseforanstaltninger for Landbruget, fordi Landbrugets erhvervsøkonomiske Kaar nu var tilfredsstillende. Og saa føjede han til, at derimod vilde han indrømme, at der var Grund til at beskæftige sig med Landbrugets Gældsforhold, og den højtærede Statsminister har siden paa offentlige Møder erklæret, at den danske Landbostand maatte hjælpe sig selv, og føjede han til, ligesom den danske Arbejder gør det, maa de selv af deres Midler bidrage til at klare deres Forpligtelser, ligesom Arbejderen af sine Midler bidrager til at klare sine Forpligtelser. Ja, der er jo dertil at sige, at Arbejderen aldeles ikke — og det skal ikke bebrejdes ham — er i Stand til alene ved egne Midler at klare sine Forpligtelser. Og Landbruget er det saa vist heller ikke under Forhold saa katastrofale for Landbruget, at vi aldrig har oplevet Sidestykke dertil, heller ikke for 100 Aar siden, da der slet ikke forelaa en Realkredit, et Gældsproblem i Landbruget og i hele den danske Finanshusholdning, som der gør i Øjeblikket.

Det er muligt, at den Politik, den højtærede Regering hidtil har fulgt og konsekvent har fulgt overfor Landbruget, skal fortsættes og kan fortsættes. Men jeg tror ikke, at den højtærede Statsminister vil faa Lov til at gennemføre og faa Held med en saadan Politik Gennemførelse gratis, for det vilde ikke blot faa uoverskuelige Konsekvenser for Landbrug og Handel, men det vil uvægerligt ogsaa faa det for den danske Realkredit. Thi er Forholdet ikke dette, at største Delen af den Realkredit, som er Grundvolden og Hovedpillen i hele det danske Pengevæsen, offentligt og privat, hviler paa den Forudsætning, at det danske Hovederhverv, Landbruget, kan forrente sig? Brister denne Forudsætning, og brister den totalt, som den er bristet i Øjeblikket, og opretholdes denne Tilstand, saa rystes Realkrediten i sin Grundvold, og saa skal man ikke tro, at det Problem, der da rejser sig, kan løses ved det, man kalder Gældsindfrysning, for det kan det aldeles ikke. Man redder ikke Realkrediten, man sikrer ikke Realkrediten i Fremtiden ved Hjælp af Gældsindfrysning. Gældsindfrysning